

ministerium — som ogsaa den ærede Ordfører for Venstre udtalte —, saa forekommer det mig, at der deri ligger en Tendens fra Ministeriets Side til at ville sikre sig, at denne Mand ikke bliver for selvstændig. Hvis det skulde være Hensigten — det tør jeg ikke sige, det kan være rent formelle Hensyn, der ligger bagved —, maa jeg til min Beklagelse melde mig som Modstander af dette Princip.

Endelig skal jeg med Hensyn til Lønningen sige, at naar der i Kommissionsbetænkningen staaer, at denne Mand skal lønnes mindst saaledes som Overlægerne, tror jeg, at Tanken deri er rigtig. Skal man skabe en overordnet Instans, en Direktør, saa skal man gøre denne Stilling saaledes, at den er tillokkende ogsaa i økonomisk Henseende for en Mand, der f. Eks. har siddet som Overlæge ved et Sindssygehospital og vist sig som en dygtig Administrator der. Men det naar man ikke, naar man giver denne Direktør en Lønning, der lige efter strøget Maal, om jeg saa maa sige, svarer til den Lønning, som Overlæger ved Statens Sindssygehospitaller har, naar dog alle, der kender disse Forhold, ved, at disse Overlæger ved Siden af har andre Indtægter — ganske vist ikke særlig betydelige —, som gør, at ingen af dem kan staa sig ved at tage denne Stilling, med hvilken der efter Sagens Natur ikke kan være forbundet Biindtægter.

Jeg har tilladt mig at fremhæve Betænelighederne ved Lovforslaget ret stærkt for straks at gøre det klart, at det, vi fra vor Side ønsker, er en virkelig Overvejelse i Udvalget. Men jeg vil, for ikke at misforstaa, til Slutning understrege, at vi fra vor Side møder med en god Villie til at faa noget virkelig brugbart ud af dette Forslag, fordi vi deler den Opfattelse, som ligger til Grund for Forslaget, at det vil være af Betydning at skabe et selvstændigt, hurtigt virkende administrativt Overtilsyn med Statens Sindssygevæsen.

**Elna Munch:** Det har under Forhandlingerne i Medicinalkommissionen, som det allerede er fremgaaet af de foregaaende Taleres Ytringer, vist sig, at vore Sindssygehospitaller ledes yderst uensartet, saaledes at f. Eks. Udgifterne pr. Sygedag pr. Patient er overordentlig forskellige de forskellige Steder, og endvidere har man faaet oplyst, at der paa omtrent alle Sindssygehospitaller var et ikke helt ringe Antal Pladser ledige, medens der samtidig klagedes over meget stor Pladsmangel. Alle Undersøgelser har vist, at der tiltrænges en gennemgribende

Reform af Hospitalsadministrationen, og man har da indenfor Kommissionen ment, at man bedst kunde opnaa dette ved, at man skabte større Forbindelse mellem de forskellige Sindssygehospitaller for paa den Maade at faa Pladsforhold, Indkøb af Varer og lignende Ting reguleret. Man er da kommet ind paa den Tanke, at man skulde skabe en Overbestyrelse eller et Direktorat, under hvilket Administrationen af de forskellige Sindssygehospitaller kunde samles, og som maaske ogsaa burde omfatte Aandssvageanstalterne og Epileptikeranstalterne.

Angaaende Overbestyrelsens Karakter har der været fremsat ret forskellige Meninger. Nogle har hævdet, at Direktionen skulde være tredelt, da der tiltrænges baade juridisk, økonomisk og lægekyndigt Tilsyn; men man er dog blevet staaende ved, at Ledelsen skulde samles paa en enkelt Haand, og jeg har været absolut stemt for, at hele dette Apparat skulde være saa simpelt og enkelt som paa nogen Maade muligt. Det, man skulde tilstræbe, var at opnaa Besparelser og en Plan i Hospitalstjenesten og ikke blot ved at ansætte en Række Embedsmænd paaføre Staten forøgede Udgifter. Jeg tror tillige, at det er heldigt, at man ikke har slaaet fast, at den paagaaldende skulde være enten lægekyndig eller Jurist eller særlig forretningsuddannet. Det, det i saa høj Grad kommer an paa, er netop Personen, som man vælger, saaledes at det bliver af underordnet Betydning, hvilken af de tre Egenskaber der er særlig repræsenteret. I øvrigt kan efter Lovforslaget Justitsministeriet give Direktøren sagkyndig Bistand paa saadanne Omraader, hvor det maatte tiltrænges.

I det hele vil jeg anbefale, at denne Ordning bliver af saa beskeden Omfang som muligt ogsaa med Hensyn til det rent kontormæssige. Det naturligste vilde have været, om der kontormæssige Side af Sagen kunde være lagt ind under Justitsministeriet eller Sundhedsstyrelsen, saaledes at det, man her gjorde, i Virkeligheden kun var at ansætte en Embedsmand, der havde sit Kontor paa et af de nævnte Steder og oenyttede det derværende Kontorpersonale. Men efter de Forhandlinger, der har været førte baade med Sundhedsstyrelsen og Justitsministeriet, har jeg det Indtryk, at dette ikke lader sig gøre. Hvis det imidlertid skulde vise sig, at man ikke ad den Vej, der her er foreslaaet fra Kommissionens Side, virkelig skulde opnaa en større Fasthed og større Sparsommelighed i Hospitalsdriften, som utvivlsomt tiltrænges, maa man se at ordne Sagen paa en anden Maade. Som det nu gaar, er det